

Sygn. akt V **GC 921/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Dziurlikowski
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Maresz

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **zarządcy masy sanacyjnej Spółka (...) sp. z o.o. sp.k. w restrukturyzacji we W.**

przeciwko **Spółka (...) sp. z o.o. w G.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w G. na rzecz zarządcy masy sanacyjnej (...) sp. z o.o. sp. k. w restrukturyzacji z siedzibą we W. kwotę 41 461,58 zł (czterdzieści jeden tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego (...) sp. z o.o. w G. na rzecz zarządcy masy sanacyjnej (...) sp. z o.o. sp. k. w restrukturyzacji z siedzibą we W. kwotę 5708 zł (pięć tysięcy siedemset osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu przez Sądem I instancji;

IV zasądza od zarządcy masy sanacyjnej (...) sp. z o.o. sp. k. w restrukturyzacji z siedzibą we W. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. w G. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt V GC 921/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 7 września 2018 r.

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2014 r. (data stempla pocztowego) powód (...) sp. z o.o. sp. k. we W. wystąpił na drogę sądową przeciwko (...) sp. z o.o. w G. o zapłatę kwoty 67 881,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód nabył od pozwanego towary w postaci butów marki B. za łączną kwotę 53 873,60 zł. Powód uregulował na rzecz pozwanego powyższą kwotę, zaś pozwany nie wydał zakupionych towarów, w następstwie czego powód wytoczył powództwo o ich wydanie, a Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 12 maja 2014 r., zmieniając wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 5 lutego 2014 r.

nakazał pozwanemu wydanie zakupionych butów. Z uwagi na fakt, iż pozwany dobrowolnie nie wykonał powyższego obowiązku, na wniosek powoda wszczęto postępowanie egzekucyjne, w którego toku komornik sądowy ustalił, iż w magazynach należących do pozwanej spółki brak zakupionego przez powoda obuwia. Powód wskazał także, iż wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania wysokości 78 656 zł (wartość zakupionych towarów oraz kwota stanowiąca równowartość utraconych przez powoda korzyści, tj. 24 782,40 zł). W odpowiedzi pozwany miał poinformować, iż w wyniku awarii obuwie uległo zniszczeniu, a następnie protokolarnie uszkodzoną partię butów zniszczono. Pozwany przekazał powódce kwotę 10 774,80 zł.

W dniu 29 października 2014 r. w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu, nadto zobowiązano pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 4466 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesy. Podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej, zarzut powagi rzeczy osądzonej w zakresie odszkodowania za niedostarczony towar.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, że powód występował już z roszczeniem o wydanie towaru lub o zapłatę odszkodowania za jego niedostarczenie – w zakresie roszczenia o zapłatę powództwo zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. w sprawie VI Ga 40/14. Pozwany podkreślił, iż aż do dnia uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 stycznia 2013 r. (w sprawie V GC 212/12) strona powodowa zaprzeczała, by doszło o zawarcia umowy z pozwanym oraz zwróciła dostarczony przez pozwanego towar, wobec czego – zdaniem strony pozwanej – pozostawała w zwłoce przez pięć sezonów z odebraniem towaru i ponosić powinna wszelkie ryzyko jego przypadkowej utraty lub uszkodzenia. Pozwany oświadczył, że nie posiada już zakupionego przez powoda towary, bowiem na skutek okoliczności od niego niezależnej, obuwie uległo zniszczeniu w pomieszczeniach magazynowych, a 30 maja 2014 r. obuwie zostało protokolarnie zniszczone. Zdaniem pozwanego część towarów została wydana powodowi w dniu 14 września 2011 r., lecz towar został pozwanemu zwrócony. Pozwany podkreślił, że markowe buty po zakończeniu sezonu, na który została wyprodukowana dala kolekcja, znacznie tracą na wartości. W ocenie pozwanego wypłacone już odszkodowanie w wysokości 10 774,80 zł, odpowiadającej aktualnej – na dzień wezwania do wydania – wartości towarów. Jego zdaniem żądanie zwrotu utraconych korzyści nie zostało wykazane i uzasadnione.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

W piśmie z dnia 14 września 2015 r. (data stempla pocztowego) powód odnosząc się do twierdzeń zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazał, że podniesiony zarzut powagi rzeczy osądzonej nie jest zasadny. Wprawdzie w postępowaniu w sprawie o sygn. V GC 765/13 wysuwał roszczenie o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za niewydane obuwie, jednakże żądanie zostało przedstawione jako ewentualne w sytuacji oddalenia żądania głównego o wydanie spornego obuwia. Sąd Okręgowy w Toruniu, rozpoznając apelację powoda, uwzględnił powództwo w zakresie żądania wydania obuwia, jednak nie odniósł się do roszczenia ewentualnego o zapłatę. Powód podkreślił także, iż po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu (nakazującego pozwanemu wydanie towarów) doszło do istotnej zmiany okoliczności, bowiem w toku postępowania egzekucyjnego komornik ustalił, iż w magazynach pozwanego nie znajdują się zakupione przez powoda obuwie. Powód przyznał, iż pierwotnie kwestionował fakt zawarcia umowy sprzedaży butów z pozwanym w zakresie modelu barki B., lecz Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie V GC 212/12 rozstrzygnął, iż w istocie doszło do zawarcia umowy sprzedaży. W ocenie powoda pozwany nie wykazał, że doszło w magazynie do zniszczenia obuwia objętego tytułem wykonawczym, bowiem protokół likwidacji nie precyzuje, jakie obuwie zostało zniszczone. Powód podkreślił, iż protokolarna likwidacja obuwia miała miejsce w dniu 30 maja 2014 r., gdy pozwany miał już wiedzę o wydanym wyroku, nakładającym na niego obowiązek zwrotu towarów – nie miał zatem prawa nim w jakikolwiek sposób dysponować, lecz wydać obuwie niezależnie od stanu, w jakim się znajdowały. Zdaniem powoda nie jest prawdą, iż obuwie z racji upływu czasu straciło na wartości, bowiem częstą praktyką jest sprzedaż obuwia przez kilka sezonów bez uszczerbku na oferowanej cenie detalicznej. Powód wobec

kwestionowania przez pozwanego wartości utraconych pożytków (24 782,40 zł) wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność zweryfikowania średniej wysokości marż handlowych jakie uzyskuje powódka w ramach sprzedaży obuwia w sieci prowadzonych sklepów i wysokości utraconych przez powódkę korzyści z dalszej odsprzedaży towaru.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Toruniu na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na fakt, iż (...) sp. z o.o. w G. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 maja 2014 r. (sygn. VI Ga 40/14), a wynik tego postępowania mógł mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd Okręgowy w Toruniu rozpoznając zażalenie powoda na powyższe orzeczenie, postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2016 r. oddalił zażalenie i wskazał w uzasadnieniu, że od rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności będzie zależało, czy obowiązek ten zostanie utrzymany, czy też się zdezaktualizuje, stwarzając ewentualnie możliwość rozstrzygnięcia żądania zasądzenia określonej kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość niewydanego towaru.

Postanowieniem z dnia 24 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu podjął postępowanie w sprawie wobec uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 12 października 2016 r. (V GC 1253/14).

Pozwany w piśmie z dnia 14 czerwca 2017 r. wskazał, iż powód w dalszym ciągu dysponuje tytułem wykonawczym i prowadzi na jego podstawie egzekucję, a zatem jednocześnie domaga się wydania obuwia oraz zapłaty jego równowartości oraz odszkodowania. W ocenie pozwanego powództwo winno zostać oddalone, bowiem w przeciwnym razie doszłoby do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie powoda. Podkreślił on także, iż żądanie zapłaty z tytułu utraconych korzyści nie ma uzasadnionych podstaw.

Powód w piśmie z dnia 20 czerwca 2017 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i sprecyzował wniosek zawarty w odpowiedzi na sprzeciw, tj. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu obuwnictwa i galanterii skórzanej na okoliczność określenia tendencji zmian cen obuwia marki B. i modelu, o których mowa w wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. (VI Ga 40/14). W kolejnym piśmie złożonym na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2017 r. powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, iż w pkt 3 petitum wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 67 881,20 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że pozwana spółka może zwolnić się z obowiązku zapłaty tej kwoty poprzez wydanie powódkce butów opisanych w wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 5 lutego 2014 r. (sygn. V GC 765/13) zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. (sygn. VI Ga 40/14).

Na rozprawie w dniu 9 marca 2018 r. pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe, w którym oświadczył, że z uwagi na brak wydania przez pozwanego obuwia w określonym terminie powód odstąpił od umowy sprzedaży, z tego względu jest uprawniony do żądania zwrotu całości kwoty, którą uregulował na poczet ceny sprzedaży, tj. 53 873,60 zł. Powód cofnął jednocześnie wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność określenia tendencji zmian obuwia marki B.. Nadto pełnomocnik oświadczył na rozprawie, iż Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu otworzył postępowanie restrukturyzacyjne w stosunku do powodowej spółki w trybie postępowania sanacyjnego.

Postanowieniem z dnia 9 marca 2018 r. tut. Sąd na podstawie art. 174 § 1 pkt 5 k.p.c. zawiesił postępowanie.

Pismem z dnia 16 kwietnia 2018 r. (data stempla pocztowego) J. G. – zarządca (...) sp. z o.o. sp. k. w restrukturyzacji zawiadomił Sąd o wstąpieniu do niniejszego postępowania.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2018 r. tut. Sąd podjął zawieszony postępowanie z udziałem zarządcy pozwanego.

Na terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 21 sierpnia 2018 r. nie stawił się zarządca masy sanacyjnej, o terminie zawiadomiony prawidłowo.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 16 marca 2011 r. między powodem (...) sp. z o.o. sp. k. we W. a pozwanym (...) sp. z o.o. w G. doszło do zawarcia umowy, na mocy której powód zakupił od pozwanego partię butów marki B. za łączną sumę 52 236,38 zł.

(dowody: zamówienie – k. 28 akt V GC 765/13; faktura VAT (...) – k. 27 akt V GC 765/13; wydruki wiadomości e-mail – k. 31-32 akt V GC 765/13)

Z uwagi na to, iż powód kwestionował fakt zawarcia umowy i odmówił zapłaty, pozwany wystąpił przeciwko niemu na drogę sądową, w rezultacie czego Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie V GC 212/12 wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013 r. zasądził od (...) sp. z o.o. sp. k. we W. na rzecz (...) sp. z o.o. w G. kwotę 53 873,60 zł (stanowiącą należność z w/w faktury, powiększoną o skapitalizowane odsetki w kwocie 1637,20 zł) oraz 6311 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(dowody: wyrok SR w Toruniu z dnia 4 stycznia 2013 r. – k. 217 akt V GC 212/12)

Powód w dniu 5 marca 2013 r. wystąpił przeciwko pozwanemu z pozwem o wydanie partii obuwia objętych fakturą VAT nr (...) z dnia 14 września 2011 r., ewentualnie o zasądzenie od pozwanej kwoty 53 874 zł wraz z odsetkami. Powód w toku procesu, tj. w dniu 9 maja 2013 r., zapłacił na rzecz powoda należność wynikającą z wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 stycznia 2013 r. (V GC 212/17), Powód pismem z dnia 18 czerwca 2013 r. (dostarczonym pozwanemu w dniu 19 czerwca 2013 r.) wezwał do wydania obuwia objętego zamówieniem z dnia 16 marca 2013 r., czemu sprzeciwił się jednakże pozwany, wzywając powoda do zapłaty całej sumy zamówienia (kwota 53 873,60 zł stanowiła jego część). Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 5 lutego 2014 r. oddalił powództwo, zaś na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 12 maja 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok i nakazał pozwanemu zwrot obuwia (sygn. VI Ga 40/14).

(dowody: pozew z dnia 5 marca 2013 r. – k. 2-5 akt V GC 765/13; k. 142-143 akt V GC 765/13; pismo powoda – k. 113 akt V GC 765/13; zamówienie od odbiorcy (...) – k. 36-38 akt V GC 765/13; wyrok z dnia 5 lutego 2014 r. – k. 155 akt V GC 765/13; wyrok z dnia 12 maja 2014 r. – k. 208 akt V GC 765/13; potwierdzenia przelewów – k. 142-143 akt V GC 765/13; pismo powoda z dnia 18 czerwca 2013 r. – k. 113 akt V GC 765/13)

Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. (sygn. VI Ga 40/14), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na wniosek powoda Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu T. S. wszczął egzekucję obowiązku wydania rzeczy. W dniu 10 lipca 2014 r., w wyniku przeszukania przez Komornika pomieszczeń należących do (...) sp. z o.o. w G. okazało się, że pozwany nie jest w posiadaniu obuwia, którego dotyczyło w/w orzeczenie. Postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 r. Komornik Sądowy ustalił koszt egzekucji oraz zakończył postępowanie i zwrócił powodowi tytuł wykonawczy, bowiem egzekucja obowiązku wydania rzeczy okazała się bezskuteczna.

(dowody: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji obowiązku wydania rzeczy – k. 12 akt Km 675/14; protokół odebrania rzeczy – k. 17-17 v akt Km 675/14; postanowienie z dnia 10 lipca 2014 r. – k. 19 akt Km 675/14; zeznania prezesa zarządu powoda M. S. – k. 225v-226;)

Pozwany pismem z dnia 10 lipca 2014 r. poinformował powoda, że wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. stało się niemożliwe z przyczyn od niego niezależnych, bowiem na skutek awarii magazynu, buty uległy spleśnieniu i zagrzybieniu oraz zostały zutyilizowane. Powód w odpowiedzi wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 72 416,95 zł, na którą składała się należność główna z tytułu umowy sprzedaży, odsetki i koszty postępowań sądowych. Następnie pozwany pismem z dnia 1 sierpnia 2014 r. poinformował pełnomocnika powoda, iż był gotowy wydać mu obuwie składowane w magazynie, jednakże doszło w nim do awarii, w konsekwencji obuwie tam się znajdujące uległy zniszczeniu, a w celu uchronienia pozostałych partii obuwia od negatywnych skutków awarii, dokonano protokolarnej likwidacji zniszczonego obuwia. Pełnomocnik pozwanego poinformował również, iż z uwagi na powyższe pozwany dokonał przelewu na rachunek powoda kwoty 10 774,80 zł, która to kwota odzwierciedlała ówczesną wartość obuwia, pomniejszoną o koszty składowania w okresie od 19 września 2011 r. (tj. dnia w którym powód zwrócił pozwanemu towar) do dnia 10 lipca 2014 r. Pełnomocnik powoda pismem z dnia 6 sierpnia 2014 r. poinformował pełnomocnika

pozwanego, iż kwota 10 774,80 zł została zaliczona na poczet należności głównej, a pozostała do zapłaty kwota to 67 881,20 zł.

(dowody: pismo z dnia 10 lipca 2014 r. – k. 41; pismo z dnia 25 lipca 2014 r. – k. 42; pismo z dnia 1 sierpnia 2014 r. – k. 43; pismo z dnia 6 sierpnia 2014 r. – k. 45; zeznania prezesa zarządu pozwanego S. J. – k. 226v)

Powód w dniu 21 marca 2017 r. ponownie wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie odebrania pozwanemu rzeczy wymienionych w pkt I wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Grudziądzu T. S. wszczął postępowanie egzekucyjne, a w dniu 21 kwietnia 2017 r. ponownie zarządził otwarcie pomieszczeń pozwanego, w wyniku czego stwierdził, iż nie znajdują się tam buty, o których mowa w tytule egzekucyjnym. Pełnomocnik pozwanego przedstawił komornikowi dokument w postaci Protokołu likwidacji, z którego wynika, iż w związku z utratą wartości handlowej obuwia (obuwie spleśniałe, zbutwiałe, zagrzybione) komisja w składzie (...), P. C., J. B. postanowiła dokonać likwidacji 228 par obuwia. Postanowieniem z dnia 16 maja 2017 r. Komornik Sądowy zakończył postępowanie egzekucyjne i zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy, bowiem egzekucja odebrania ruchomości oznaczonych w tytule wykonawczym okazała się bezskuteczna.

(dowody: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – k. 1-2 akt Km 649/17; zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 7-8 akt Km 649/17; protokół odebrania rzeczy – k. 12-12v akt Km 649/17; pismo z dnia 28 kwietnia 2017 r. – k. 20 akt Km 649/17; Protokół likwidacji – k. 21 akt Km 649/17)

W dniu 15 lipca 2014 r. (data wpływu) (...) sp. z o.o. w G. wniósł przeciwko (...) sp. z o.o. sp. k. we W. pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. (VI Ga 40/14), nakazującemu pozwanemu wydania powodowi obuwia (sprawę zarejestrowano pod sygn. V GC 1253/14). Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 12 października 2016 r. oddalił powództwo w całości, a Sąd Okręgowy w Toruniu w sprawie VI Ga 6/17 oddalił apelację pozwanego wyrokiem z dnia 24 lutego 2017 r.

(dowody: pozew z dnia 15 lipca 2014 r. – k. 2-4 akt V GC 1253/14; wyrok z dnia 12 października 2016 r. – k. 405 akt V GC 1253/14; wyrok z dnia 24 lutego 2017 r. – k. 454 akt V GC 1253/14)

Powód pismem z dnia 18 grudnia 2017 r. (doręczonym pozwanemu w dniu 20 grudnia 2017 r.) wezwał – na podstawie art. 491 § 1 k.p.c. do wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. (sygn. VI Ga 40/14) i wydania opisanego w nim obuwia w terminie 3 dni pod rygorem odstąpienia od zawartej umowy sprzedaży.

(dowody: pismo z dnia 18 grudnia 2017 r. – k. 246; protokół przekazania towaru – k. 247; historia przesyłki – k. 248)

Następnie powód pismem z dnia 29 grudnia 2017 r. (doręczonym w dniu 23 stycznia 2018 r.) poinformował pozwanego, iż wezwanie z dnia 18 grudnia 2017 r. nie zostało zrealizowane, wobec czego odstępuje od umowy sprzedaży obuwia opisanego w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. (VI Ga 40/14).

(dowody: pismo z dnia 29 grudnia 2017 r. – k. 249; protokół przekazania towaru – k. 250; historia przesyłki – k. 251)

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 r. otworzył postępowanie sanacyjne wobec (...) sp. z o.o. sp. k. we W., wyznaczył zarządcę w osobie J. G. oraz zezwolił dłużnikowi na wykonywanie zarządu nad całością przedsiębiorstwa w zakresie nieprzekraczającym zakresu zwykłego zarządu.

(dowody: postanowienie z dnia 22 grudnia 2017 r. – k. 252)

Sąd zważył, co następuje.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia. Zważyć jednakże należy, iż czym innym jest stwierdzenie, iż dany dokument nie został sfalszowany, od wyciągania wniosków w zakresie prawdziwości twierdzeń

w nim zawartych. Sąd przeprowadził również dowód z dokumentów załączonych do akt egzekucyjnych: K, 675/14 oraz 649/17, nadto z dokumentów znajdujących się w aktach spraw V GC 765/13, V GC 1253/14 i V GC 212/12.

Sąd na rozprawie w dniu 20 października 2017 r. pominął dowód z przesłuchania świadków I. P., P. C., J. B. i P. P. wobec nieuiszczenia zaliczek przez pozwanego – jego pełnomocnik został do tego zobowiązany na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2017 r.

Sąd dał wiarę zeznaniom prezesa zarządu powodowej spółki, M. S., bowiem były szczere, logiczne, precyzyjne i spójne zarówno wewnątrz, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania omawianym zeznaniom waloru pełnowartościowego dowodu w niniejszej sprawie.

Podobnie sąd ocenił zeznania prezesa zarządu pozwanego, S. J., z tym zastrzeżeniem, iż w materiale dowodowym nie znalazł potwierdzenia fakt awarii sieci wodno-kanalizacyjnej, w wyniku czego doszło do zniszczenia spornej partii obuwia. Wprawdzie pozwany przedłożył protokół likwidacji z dnia 30 maja 2014 r., jednakże nie wynika z niego powyższe zdarzenie. Sąd miał w tym zakresie na względzie, iż Sąd Rejonowy w Toruniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 października 2016 r. (sygn. V GC 1253/14) podkreślił, iż powód (...) sp. z o.o. w G.) nie wykazał, by na skutek awarii uległa zalaniu partia butów marki B., będąca przedmiotem konfliktu.

Sąd na wniosek strony powodowej dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność określenia tendencji zmian obuwia marki B. (modeli, o którym mowa w wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r., sygn.. VI Ga 40/14), wraz z upływem czasu i wprowadzeniem nowych kolekcji i wskazania aktualnej wartości takiego obuwia. Biegły rzeczoznawca ds. jakości odzieży i obuwia przy Sądzie Okręgowym w Bydgoszczy K. W. na podstawie informacji, uzyskanych od księgowej i osoby zajmującej się działem handlowym pozwanego nie była w stanie wskazać tendencji zmian obuwia marki B., ponieważ – jak ustaliła – w każdym sezonie wprowadzana jest nowa lekcja z jednoczesnym wycofaniem starej kolekcji. Nie było również możliwe ustalenie aktualnej wartości tego typu obuwia, bowiem nie są one w obecnie w ofercie pozwanego. Z powyższych względów opinia biegłego była nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy.

W przedmiotowej sprawie bezsporny był fakt zawarcia w dniu 16 marca 2011 r. umowy sprzedaży partii butów model B. o określonych kolorach i rozmiarach. Znalazło to swoje potwierdzenie w wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 stycznia 2013 r. (V GC 212/12), w którym tut. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego należność wynikającą z faktury VAT, powiększoną o skapitalizowane odsetki za opóźnienie. W konsekwencji powód zapłacił na rzecz (...) sp. z o.o. w G. kwotę 53 873,60 zł. Poza sporem był fakt wystawienia przez pozwanego faktury VAT nr (...) na kwotę 52 236,38 zł. Nie ulega również wątpliwości, iż na skutek pozwu, wniesionego przez (...) sp. z o.o. sp. k. we W. Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 12 maja 2014 r. nakazał pozwanemu wydanie spornej partii butów. Podobnie rzecz się ma w przypadku postępowania wytoczonego przez pozwanego o pozbawienie tytułu wykonawczego (tj. wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r.) wykonalności – wyrokiem z dnia 12 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Toruniu (sygn. V GC 1253/14) oddalił powództwo, zaś Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 24 lutego 2017 r. oddalił apelację (...) sp. z o.o. w G.. Nie było również kwestionowane, iż pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 10 774,80 zł.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do podniesionego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu powagi rzeczy osądzonej. Pozwany podnosił, iż powód wystąpił przeciwko niemu z pozwem o wydanie rzeczy lub o odszkodowanie za jego niedostarczenie, zaś Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 12 maja 2014 r. zmienił wyrok sądu I instancji oddalający powództwo w ten sposób, iż nakazał pozwanemu wydanie obuwia, zatem powództwo o zapłatę zostało prawomocnie oddalone. Art. 366 k.c. stanowi, iż wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Trafnie wskazuje się w doktrynie, że powaga rzeczy osądzonej nie dotyczy żądania ewentualnego, gdy wyrok zawiera tylko rozstrzygnięcie o żądaniu głównym (zob. A. Marciniak, K. Piasecki Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1-366; dot. art. 366, Legalis; E. Marszałkowska-Krześ Kodeks postępowania cywilnego Komentarz;

dot. art. 366, Legalis). Zatem sam fakt, iż w poprzednim procesie powód występował z powództwem o zapłatę jako roszczeniem ewentualnym w sytuacji, gdy sąd orzekł obowiązek wydania rzeczy, nie stanowi przesłanki aktualizującej stan rzeczy osądzonej. Z tego względu wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu nie zasługiwał na uwzględnienie.

Art. 535 k.c. stanowi, iż przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Warto zwrócić także uwagę na treść art. 548 § 1 k.c., zgodnie z którym z chwilą wydania rzeczy sprzedanej przechodzą na kupującego korzyści i ciężary związane z rzeczą oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy. Z powyższego wynika, iż do chwili wydania rzeczy (dostarczenia jej bezpośrednio bądź w trybie przewidzianym w art. 544 § 1 k.c.), ryzyko utraty lub uszkodzenia spoczywa na sprzedawcy.

Z materiału dowodowego wynika, iż wprawdzie powód kwestionował sam fakt zawarcia z pozwanym w dniu 16 marca 2011 r. umowy sprzedaży partii butów marki B., jednakże – w ślad za wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 stycznia 2013 r. (V GC 212/12), zapłacił na rzecz powoda należność wynikającą z faktury VAT, powiększoną o skapitalizowane odsetki za opóźnienie i koszty procesu. Miało to miejsce w dniu 9 maja 2013 r., zaś w dniach 18 czerwca 2013 r. i 21 czerwca 2013 r. wezwał kontrahenta do wydania obuwia, za które zapłacił, pod rygorem odstąpienia od umowy. Słuszność jego żądania potwierdził Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 12 maja 2014 r. (sygn. VI Ga 40/14), w którym nakazał pozwanemu wydanie towaru. Niezwykle istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał fakt, iż po otrzymaniu w/w wezwania do wydania butów, pozwany nie uczynił tego, lecz zażądał zapłaty całości należności, tj. pozostałej kwoty 180 798,19 zł (kwota, na którą opiewała faktura VAT stanowiła jedynie część większej partii towarów). Wymaga podkreślenia, iż świadczenie jest podzielne, jeżeli może być spełnione częściowo bez istotnej zmiany przedmiotu lub wartości (art. 379 § 2 k.c.). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż świadczenie w postaci wydania partii obuwia jest świadczeniem podzielnym, a z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, jak również w aktach pozostałych spraw pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. we W. a (...) sp. z o.o. w G. nie wynika, by powód miał obowiązek zapłaty całości należności lub by pozwany miał jednorazowo wydać powodowi całość towaru. Przeczy temu również fakt wystawienia przez pozwanego faktury na kwotę 52 236,38 zł – jedynie co do tej kwoty, mając na względzie wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 4 stycznia 2013 r. (V GC 212/12) można wnioskować, iż doszło między stronami do zawarcia umowy. Trzeba też zwrócić uwagę na stanowisko strony pozwanej, prezentowane w toku sprawy prowadzonej pod sygn. V GC 765/13, w której deklarowała ona gotowość wydania obuwia.

Istotnym było, już strona pozwana nie zaoferowała wiarygodnych dowodów na to, by w istocie z przyczyn od niej niezależnych i niezawinionych doszło do awarii sieci wodociągowej, w wyniku czego miało miejsce zalanie powierzchni magazynowej, w której znajdowały się zakupione przez powoda buty. Wprawdzie w aktach sprawy znajduje się dokument „Protokół likwidacji” opatrzony datą 30 maja 2014 r., z którego wynika, iż komisja w składzie (...), P. C. i J. B. postanowiła dokonać likwidacji 228 par obuwia, które zostały przekazane do utylizacji do podmiotu PUM G., jednakże z treści tego dokumentu nie wynika, by likwidacja dotyczyła spornej partii butów marki B.. Co więcej, pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty na powyższe okoliczności złożył wniosek o przesłuchanie świadków w osobach m.in. członkach w/w komisji, jednak tenże wniosek dowodowy został pominięty z uwagi na nieuiszczenie przez pozwanego zaliczki. W świetle tego uznać należy, iż pozwany nie podolał obowiązkowi wykazania faktów, z których wywodził skutki prawne. Wymaga podkreślenia, iż pozwany dokonał protokolarnej likwidacji obuwia już po wydaniu przez Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 12 maja 2014 r. wyroku nakazującego wydanie obuwia, zaś wcześniej nie poinformował powoda o awarii oraz jej skutkach w postaci zniszczenia butów. To na pozwanym – w świetle wspomnianego wyżej art. 548 k.c. spoczywało ryzyko przypadkowej utraty lub uszkodzenia towaru w sytuacji, gdy odmówił jego wydania. Znamiennym jest również fakt, iż jak wynika z dokumentów w postaci protokołu odebrania rzeczy, sporządzonego przez Komornika Sądowego T. S. w dniu 10 lipca 2014 r., w toku czynności egzekucyjnych pozwany nie poinformował o przekazaniu obuwia do utylizacji, jak również o wystąpieniu awarii. Nie zostało przez pozwanego wykazane kiedy awaria miała miejsce oraz czy zniszczone obuwie w rzeczywistości było objęte sporem, czy też likwidacja dotyczyła innej partii towarów. Zupełnie niezrozumiałą jest także brak jakiegokolwiek informacji, wystosowanej do powoda, w zakresie zniszczenia obuwia – stało się to dopiero po zakończeniu postępowania egzekucyjnego przez komornika. W ocenie Sądu stoi to w rażącej sprzeczności z deklarowaną gotowością do wydania

obuwia, stanowiącego przecież własność powoda. Wprawdzie dokument sporządzony przez komornika, tj. protokół odebrania rzeczy stanowi dokument urzędowy i korzystania z domniemania ustanowionego w art. 244 k.p.c. i stanowi dowód tego, co zostało w nim zaświadczone, jednakże jedynie w zakresie tego, iż w magazynie należącym do pozwanej spółki nie znajdowała się sporna partia obuwia. Nie przesądza to jednakże, iż pozwany w ogóle nie jest w posiadaniu przedmiotowych butów. W świetle tego, iż pozwany aż do sierpnia 2014 r. nie poinformował powoda o fakcie awarii i zniszczeniu obuwia, a w ślad za tym ich protokolarnego zniszczenia, oraz mając na względzie, iż doszło do tego już po wydaniu przez Sąd Okręgowy wyroku nakazującego pozwanemu wydanie towaru, stanowisko pozwanego w zakresie faktycznego zutylizowania obuwia z powodu wcześniejszego zalania jawi się w ocenie Sądu jako niewiarygodne.

Powód pismem z dnia 18 grudnia 2017 r. wezwał pozwanego do wykonania obowiązku, nałożonego nań przez Sąd Okręgowy w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r., to do wydania spornej partii obuwia marki B.. Przedłożył nadto dokumenty w postaci protokołu przekazania towaru nr 2017/12/19 (...) oraz historię przesyłki z których wynika, iż powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 20 grudnia 2017 r. Następnie pismem z dnia 29 grudnia 2017 r. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy na podstawie art. 491 k.c., bowiem pozwany nie wykonał wezwania, zawartego w piśmie z dnia 18 grudnia 2017 r. Pismo to, jak wynika z przedstawionych dokumentów (protokół przekazania towaru nr 2018/01/22/ (...) oraz historii przesyłki) został doręczony pozwanemu w dniu 23 stycznia 2018 r. Na każdym z dokumentów widnieją tożsame numery paczek, co wskazuje na to, iż dołączone historie przesyłek dotyczą przedstawionych dokumentów. Pozwany w żaden sposób nie odniósł się do ich treści, nie zanegował także faktu ich otrzymania. Art. 491 § 1 k.c. stanowi, iż jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy. Może również bądź bez wyznaczenia terminu dodatkowego, bądź też po jego bezskutecznym upływie żądać wykonania zobowiązania i naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki. Odstąpienie od umowy jest jednostronnym, skierowanym do adresata oświadczeniem woli o charakterze prawokształtującym (por. wyr. SN z 2.4.2008 r., III CSK 323/07, L.). W następstwie jego złożenia, według jednego z wypowiedzianych poglądów, stosunek prawny wygasa (a wraz z nim stosunki akcesoryjne) od momentu zawarcia umowy – ex tunc (por. np. wyr. SN z 28.11.2008 r., V CSK 215/08, L.; z 13.6.2008 r., I CSK 13/08, L.; z 17.3.2010 r., III CSK 454/09, OSNC 2010, Nr 10, poz. 142; wyr. SN z 17.6.2015 r., I CSK 622/14, L.; wyr. SN z 23.1.2015 r., V CSK 197/14, L.). W ocenie Sądu oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy, zawartej w dniu 16 marca 2011 r., a dotyczącej towarów, wymienionych w wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 maja 2014 r. było skuteczne, ponieważ uprzednio wezwał on bowiem kontrahenta do wykonania umowy, tj. wydania obuwia – miało to miejsce w pismach z dnia 18 czerwca 2013 r. oraz 18 grudnia 2017 r. Nie ulega wątpliwości, iż pozwany pozostawał w zwłoce w wydaniu towarów – w odpowiedzi na pismo z dnia 18 czerwca 2013 r. odmówił wydania butów, choć prawo własności butów przeszło na powoda z chwilą zawarcia umowy, której fakt potwierdził Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013 r., nakazując powodowi zapłatę ceny sprzedaży, powiększonej o skapitalizowane odsetki. Nadto trzeba przypomnieć, iż powód w dniu 9 maja 2013 r. zapłacił umówioną cenę (wraz z odsetkami i kosztami procesu), a zatem stan zwłoki pozwanego był oczywisty. Art. 494 § 1 k.c. stanowi, iż strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Obowiązek zwrotu świadczeń z umowy następuje z chwilą rozwiązania umowy w wyniku oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez jedną ze stron (por. wyr. SA w Gdańsku z 2.6.2010 r., I ACa 334/10, L.). Z chwilą odstąpienia od umowy powstaje zatem z mocy prawa między stronami dotychczasowej umowy zobowiązanie, o którym mowa w art. 494 k.c. (zob. np. wyr. SN z 21.5.2014 r., II CSK 529/13, L.; wyr. SN z 13.6.2013 r. IV CSK 668/12, L.; wyr. SA w Krakowie z 6.3.2014 r., I ACa 34/13, L.). Nieuzasadniona odmowa zwrotu świadczenia, np. pieniężnego, uzasadnia więc zastosowanie art. 481 § 1 i 2 k.c. (wyr. SA w Poznaniu z 4.4.2006 r., I ACa 1157/05, L.).

Na marginesie warto zwrócić uwagę, iż nawet gdyby uznać, iż do zniszczenia obuwia w istocie doszło i to z przyczyn, niezależnych od pozwanego, to zgodnie z art. 495 § 1 k.c. w sytuacji, gdy jedno ze świadczeń wzajemnych stało się niemożliwe wskutek okoliczności, za które żadna ze stron odpowiedzialności nie ponosi, strona, która miała to świadczenie spełnić, nie może żądać świadczenia wzajemnego, a w wypadku, gdy je już otrzymała, obowiązana jest do zwrotu według przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. W skutek zatem zaistnienia stanu „niemożliwości”

świadczenia pozwanego, tj. wydania obuwia, stosunek zobowiązaniowy powstały na skutek umowy sprzedaży uległby wygaśnięciu, co w konsekwencji kreowałoby po stronie (...) sp. z o.o. w G. obowiązek zwrotu ceny sprzedaży. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, iż nie zostało wykazane, iż buty uległy zniszczeniu na skutek zwłoki powoda w ich wcześniejszym odebraniu – powód bo wykonaniu wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 4 stycznia 2013 r. i zapłacie ceny sprzedaży wezwał pozwanego do wydania butów. W odpowiedzi pozwany nie poinformował, iż buty uległy zniszczeniu lub znacznie straciły na wartości, a jedynie zażądał zapłaty większej sumy, stanowiącej równowartość większego zamówienia. Przesądza to, zdaniem Sądu, iż ryzyko utraty bądź przypadkowego uszkodzenia rzeczy spoczywało od tego momentu na pozwanym, który – jak już wcześniej zostało podkreślone – nie wykazał, by uszkodzenie towaru nastąpiło bez jego winy.

Należy zauważyć, iż wystawiona przez pozwanego faktura VAT nr (...) opiewała na kwotę 52 236,38 zł. Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013 r. (V GC 212/12) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 53 873,60 zł (tj. cenę sprzedaży, powiększoną o 1637,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek). Wynika z powyższego, iż w przedmiotowej sprawie powód niezasadnie domaga się kwoty 1637,20 zł, bowiem nie była ona elementem umówionej ceny sprzedaży, której zwrotu – w związku z odstąpieniem od umowy – domaga się w niniejszym postępowaniu, lecz należnością procesową, związaną z początkową odmową uznania umowy za zawartą. To powód ponosi konsekwencje przegranego (w sprawie sygn. V GC 212/12) procesu – w postaci zasądzenia od niego skapitalizowanych odsetek – zatem bezzasadna jest próba obciążenia tą kwotą kontrahenta.

Na rozprawie w dniu 9 marca 2018 r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu, a zatem również co do kwoty 24 782,40 zł z tytułu utraconych przez niego korzyści w wyniku braku możliwości dalszej sprzedaży niewydanego obuwia. Należność ta, w ocenie powoda, stanowi 46 % kwoty 53 873,60 zł, co jest uzasadnione średnią wysokością marży handlowej. Art. 361 § 1 i 2 k.c. stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, zaś w tych samych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jednakże należy podkreślić, iż żądanie powoda zapłaty przez pozwanego utraconych korzyści utraciło rację bytu w związku z modyfikacją powództwa, obejmującą fakt odstąpienia od umowy i żądania zwrotu tego, co dotychczas powód świadczył na rzecz pozwanego, zaś możliwość dochodzenia tzw. utraconych korzyści (*lucrum cessans*), obok straty rzeczywistej (*damnum emergens*) jest możliwe w przypadku dochodzenia odszkodowania, nie zaś zwrotu świadczenia w sytuacji odstąpienia od umowy. Z powyższych względów żądanie pozwu, obejmujące zwrot utraconych korzyści w kwocie 24 782,40 zł było niezasadne. Poza tym żądając zasądzenia odpowiedniej kwoty z tytułu utraconych korzyści należałoby precyzyjnie wykazać, czy rzekome utracone korzyści mogłyby być realnie osiągnięte przez powoda i w jakiej wysokości, czego powód w tym postępowaniu nie wykazał. Nie wystarczy w tym przypadku jedynie hipotetyczne wskazanie na ewentualną możliwość osiągnięcia takich korzyści.

Art. 311 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne stanowi, że postępowania sądowe, administracyjne, sądownoadministracyjne i przed sądami polubownymi dotyczące masy sanacyjnej mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez zarządcę albo przeciwko niemu. Postępowania te zarządca prowadzi w imieniu własnym na rzecz dłużnika. Zarządca w postępowaniu sądowym, sądownoadministracyjnym i administracyjnym (także podatkowym) dotyczącym masy sanacyjnej występuje w imieniu własnym, ale na rachunek dłużnika. Wszystkie bowiem czynności, których dokona w czasie postępowania na rzecz masy sanacyjnej, mają bowiem skutek dla majątku dłużnika.

Rekapitułując powyższe rozważania – powód skutecznie odstąpił od umowy sprzedaży, wobec czego pozwany powinien zwrócić mu cenę sprzedaży, o której mowa w fakturze VAT, tj. kwotę 52 236,38 zł, pomniejszoną o zapłaconą już przez pozwanego kwotę 10 774,80 zł. Z tego powodu Sąd na mocy art. 535 k.c. w zw. z art. 491 § 1 k.c., art. 494 § 1 k.c. i art. 311 pr.r. zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w G. na rzecz zarządcy masy sanacyjnej (...) sp. z o.o. sp. k. w restrukturyzacji we W. kwotę 41 461,60 zł. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz stosunkowego rozdzielenia kosztów w przypadku jedynie częściowego uwzględnienia żądań. Pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2018 r. złożył spis kosztów, w którym wyszczególnił m.in. podwójną stawkę wynagrodzenia w wysokości 7 200 zł oraz koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę w łącznej wysokości 4044 zł. W ocenie Sądu, mając na względzie nakład pracy pełnomocników obu stron postępowania, jak również procentowy udział w wygraniu sprawy, kwota 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda byłaby niezasadna. Jednocześnie Sąd uznał, mając na względzie treść art. 98 § 3 k.p.c. (do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika zaliczka się m.in. jego wydatki), iż zasadnym było wliczenie w sumę kosztów procesu strony powodowej kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 18 lipca 2012 r. (III CZP 33/12) i uznał, że koszty przejazdu do sądu, a więc miejsca, w którym odbywają się posiedzenia sądowe, należy uznać za jeden z typowych wydatków ponoszonych przez adwokata reprezentującego stronę. Pełnomocnik powoda w spisie kosztów wskazał, że kwotę 4404 zł wyliczył w oparciu o odległość dzielącą jego kancelarię od siedziby Sądu Rejonowego w Toruniu (806 km w obie strony), ilość rozpraw, w których pełnomocnik brał udział (6 terminów) oraz § 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (0,8358 zł za przejechany 1 km dla samochodu z silnikiem powyżej 900cm³). Iloczyn 806 km, 6 terminów rozpraw oraz przelicznika 0, (...) daje łączną kwotę 4042 zł, którą należało wliczyć do niezbędnych kosztów procesu, poniesionych przez stronę powodową.

Powód poniósł następujące koszty procesu: opłatę od pozwu w kwocie 3395 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348, tj. z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 461)). koszty opinii biegłego w kwocie 256 zł oraz koszt dojazdu pełnomocnika do Sądu w kwocie 4402 zł. Łączna suma wydatkowanych przez powoda kosztów procesu to 11670 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty w kwocie 3617 zł (wynagrodzenie pełnomocnika oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa). Powód wygrał sprawę w 61 %, zaś pozwany w 39 % - po wzajemnym rozliczeniu kosztów procesu Sąd w punkcie III sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz zarządcy masy sanacyjnej kwotę 5708 zł.

W punkcie IV sentencji Sąd zasądził na rzecz pozwanego od zarządcy masy sanacyjnej powoda kwotę 900 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego, wywołanego zażaleniem powoda na postanowienie z dnia 19 kwietnia 2016 r. W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Sąd Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2016 r. (k. 151) oddalił zażalenie, a zatem na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108¹ k.p.c. w zw. z § 13 ust. 2 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) tj. z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 461) zasądził od zarządcy masy sanacyjnej (...) sp. z o.o. sp. k. w restrukturyzacji we W. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. w G. kwotę 900 zł (3600 zł x 25 %).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć
3. zwrócić powodowi niewykorzystaną zaliczkę w kwocie 1744 zł,
4. akta przedłożyć z apelacją lub za 21 dni.

SSR Stanisław Dziurlikowski